

Protest by Independent Dance Artists in Rabin Square, Tel Aviv

מחאת העצמאים בכיכר רבין

ריקוד המחאה

בעריכת רות אשל

כ־500 רקדנים, כוריאוגרפים, מורים ובעלי סטודיו למחול מכל רחבי הארץ הכינו ריקוד ההמונים כמחאה על קריסת הענף. האנשים שעמדו מאחורי ארגון ההפגנה הם קארין ארביב, שקד וליזור דוד, אלינור דרוקר בן זקן, סול שניא, אורלי בצרי חתן, יוחאי כהן, סיון קציר, דליה הררי, מרינה נפטרמן, חן מורחי, שביט קרמר זילברמן ושרון ואן. ההפגנה התקיימה ב־26.4 בכיכר רבין בתל אביב.

נאום ההפגנה

בוקר טוב, שמי אלינור דרוקר בן זקן, בעלת בית ספר למחול 15 שנה, אני מדברת כאן ומייצגת את חבריי מנהלי בתי הספר למחול. הגענו לכאן בשביל להקים קול ועקה, בשביל להדליק נורה אדומה, שאם נמשך להתדרדר במדרון לא יהיה לתלמידות ולתלמידים האהובים שלנו לאן לחזור. בתי הספר למחול הם מקום שמקנה ערכים וחינוך מהגיל הרך ועד רקדנים בוגרים. אנחנו, שנותנים בית לכל כך הרבה ילדים וילדות, עוד רגע מאבדים את מפעל החיים שלנו!

חברים, מכוני יופי, מספרות, נבחרות של מתעמלות, כדורגל, חנויות ואיקאה כן ואנחנו לא?????!!!!

איפה נשמע נדבר כזה? חברים תפתחו את האוזניים, משהו כאן לא תקין!

תנו לנו להחזיר לילדים את החיוך, את הבריאות הגופנית והנפשית שלהם ותנו לנו להתפרנס בכבוד!

תנו לנו להחזיר לילדים את החיוך לשפתיים, את האוויר, את שמחת החיים, על זה אנחנו ממונים ואת השליחות שלנו!

פלאשמוב קורונה של סול שניא

מנהלי סטודיואים, כוריאוגרפים, מחנכים, מורים ורקדנים יקרים. ענף המחול הוא מסגרת חינוכית. פשוט מאוד. המדינה צריכה להתאמץ להציל את ענף הריקוד בדיוק כפי שהיא מתאמצת להציל את מערכת החינוך. אתחיל בלנסות להסביר מה זה להיות מורה לריקוד.

מורה לריקוד מלמד את התלמידים שלו לבוא מוכנים לאימונים, לסדר את השיער לבד, להתנתק מהטלפון, לעשות חימום ושחרור, להמשיך להתאמן גם כשממש עייפים, לא לפטפט, להודיע מראש על היעדרות, להביא בקבוק מים, לאכול נכון

אל תפסיקו לנו את ריקוד החיים

עזרו לנו להתקיים!

למעלה מ-1,500 בתי ספר למחול
למעלה מ-10,000 מורים למחול

מאות אלפי תלמידי מחול שמתחנכים,
צבים ויוצרים את תרבות המחול
הארץ והעולם

בישראל יש למעלה מ-1,500 סטודיואים ובתי ספר למחול שעם פרוץ המגיפה חויבו לנעול את שעריהם, וכעת מפעל חייהם קורס לנגד עיניהם. יש למעלה מ-10,000 מורים למחול שלא עובדים, רובם עצמאים ואינם זכאים לדמי אבטלה. לצידם הפסנתרנים והמוזיקאים המלווים את שיעורי המחול. מחול הוא חלק מהחינוך הבלתי פורמלי. בתי הספר למחול אינם מלמדים רק ריקוד, אלא הם גם מחנכים לתרבות, אמנות, ערכים של משמעת עצמית, כבוד הדדי, אחריות אישית וקבוצתית, התמדה, סובלנות ועוד. הסטודיו הוא בית שני לאלפי ילדים וילדות והבית סגור עכשיו וללא סיוע מהמדינה ולא בטוח שיפתח שוב.

לא בטוח שלילדים האלה יהיה לאן לחזור! ממשלת ישראל צריכה להכניס את היד לכיס ולסייע. לא רק בהנחה בארנונה או בהבטחות שווא למענקים מזעריים שרוב העצמאים לא זכאים להם בכלל.

הסיוע לתחום החינוך הבלתי פורמלי חשוב מאין כמוהו. זה החינוך של הילדים שלנו. זה העתיד שלהם. אל תפקירו אותנו. התרבות אינה מותרות היא הכרח! כמו אוכל. כמו מים. "התרבות היא נפשה של הדמוקרטיה" (ליונל ז'וספאן), ובהנחה שאנחנו עדיין דמוקרטיה אנחנו מצפים לסיוע ממשלתי בהקדם וטובה שעה אחת קודם!

תתנו לנו לחזור!

קולגות נפלאות שלי וכל מי שעומד כאן צועק די ביחד איתנו!!!
אם לא ייעשה מעשה עכשיו!!! היום!!!

לא נוכל לקום על הרגליים ביום שאחרי המשבר, ולילדים לא יהיה לאן לחזור. קשרתם בשלשלאות החוק את ידנו ורגלנו, גופנו ונפשנו. הממשלה צריכה לקבל החלטה שענף המחול חשוב לה כי הוא הרבה מעבר לבילוי בשעות הפנאי. הממשלה צריכה להחליט שהיא משקיעה את כל המאמצים ומקבלת את כל ההחלטות שצריך על מנת להציל את המדינה מפני תרחיש שבו המסגרת החינוכית הזו לא קיימת.

מחול ואין מה לאכול

שמי מירה רובינשטיין. אני בת 43, רקדנית, כוריאוגרפית ומורה לבלט קלסי. עד לא מזמן העולם שלי היה מלא בעשייה ויצירה. רקדתי, הופעתי, יצרתי כוריאוגרפיות, שפסתי בתחרויות מחול ועסקתי בהוראת הבלט הקלסי לילדים, נוער ורקדנים מקצועיים. ואז ביום אחד הכול נגדע, פסק.

עם פרוץ הקורונה נסגרו הסטודיואים ובתי הספר למחול, נסגרו אולמות המופעים וכך אני נותרתי ללא פרנסה.

כעצמאית הסתבר לי גם שאיני זכאית לדמי אבטלה או למענק, וזאת על אף ששנים אני משלמת מיסים וביטוח לאומי כנדרש. ואני לא לבד.